

Dolunay Hüzünleri

– M.Nihat Malkoç · 23 Eylül 2010

DOLUNAY HÜZÜNLERİ M.NİHAT MALKOÇ

Hüznün tahtına oturunca dolunay, yüreğimdiki sürgün duygular sökün etti kuytulara. Yakamozlar düştü uzak sulara. Çakıl taşları öptü bir güzelin kar beyaz ayaklarından. Şarkılardan kopup gelen hüzünler, yüreğimin sahillerini kuşattı çepeçevre. Aydınlıkların üzerine gümüş şalını örttü hatıralar. Bir ay doğdu sevgilinin gözbebeklerinde. Yağmurlar ıslattı kesme taşlarla örülü şehrin تنها sokaklarını. Rüzgârın fısıltısı kulaklarımızı okşayıp geçti birden. Bir ahunun gözlerinden döküldü sözlerin en içlisi ve yüreğe işleyeni.

Bir güz akşamında söndü hanemizi aydınlatan mumun alevi. Perdelerin arasından süzülen mehtap, misafir oldu gönül hanemize. Sevda bulutlarını sardı ağrıyan başıma. Yalnızlığın ürpertisi dağladı gönlün saçaklarını. Gül, çatlayan bir tomurcuktan uzattı başını. Gül güldü, hasretin yanık iziyle kırışan ve karışan yüzüme. Bir buse kondurdu alınımın orta yerine. Durgun denizler kapandı ayaklarıma. Göz pınarlarından süzülen bir damla yaş, hüzün çeşmesinin oluğunda iz bıraktı. Gönlün kirini pasını temizleyen giryeler, keskin bakışlarla temas edince yüreklerin yangını arttıkça arttı. Sular bile yandı gönlün hararetinden.

Dolunay, gecenin karanlığını yardı orta yerinden. Yıldızlar göz kırptı ayın huzmelerine. Zaman bir kısrağ gibi yürüdü sehere doğru. Şarkıların yankısı yüreklerin telini titretti. Zamanın sert rüzgârları bile silemedi alınımdaki derin çizgileri. Vurgun yemiş sevdalar sığındı aydınlık yarınlara. Yüreğimi okşayan ılık nefesin, rüzgârlara karışıp gitti. Kuruyan hissiyat tarlalarım gözyaşlarıyla sulandı, sonra yeşerdi birden. Yediğim ekmekte, içtiğim suda, soluduğum havada içime çektim sevgini. Çatlayan topraklarıma yağmur oldun temmuzlarda. Zemherilerde saçakları buz tutmuş gönlümü ısıttın sevda ateşiyle. Düzene koydun tarumar olan gönül bahçemi. Boy verdi gonca güllerim mümbit toprağında. Hasret gözyaşlarıyla sırılsıklam oldu kirpiklerim. Buzlarım eridi kalbinin sıcaklığında. Bir yanım ateş, öbür yanım barut duvarlarıyla örülmüş şimdi. İnfazını istedi gönül bu iki ateş arasında.

Büyüdükçe büyüdü adın. Kalın lügatlere sığmıyor ismin, albümlerden taşıyor resmin. Esrarlı bakışlarını esirgeme yaralı gönülden. Işık ol karanlığa gömülmüş gönül haneme. Seninle hayat bulur, yokluğunda biterim. Buğulu camlara yazdığın adımın yerinde yeller esiyor. Gölgenin ayak sesleri gitmiyor kulak çeperlerimden. Giderken huzuru da kattın peşine. Umuda ve vuslata giden yolları kapatmasaydın keşke. Aşılmaz, geçit vermez dağları dikmeseydin önüme. Ben Ferhat değilim ki dağları deleyim; ben Mecnun değilim ki uçsuz bucaksız çölleri aşayım. Tek sermayesi sana dair sevgisi ve muhabbeti olan bir garip yolcuym ben. Beni bir başına koyma ıssız dağ başlarında. Misafir eyle beni göğüs kafesinde. Gamzelerin ve kirpiklerin cellâdım olsun benim. Sen yeter ki bir gülümse; gülümse ki şu fakir gönül başkentinde açsın sevdanın ezik gülleri. Taçlansın dertli başımız. Şayet gözyaşıyla

yeşerecekse bu sevda ben ağlayım ikimizin yerine. Sen yeter ki üzülme...

Seni bana getirecek, beni sana götürecek yollara yemin olsun ki bu sevdanın ölüm fermanını yazanlar, aslında kendi ölüm fermanlarını yazdıklarının farkında değiller. Bu sevda zarar görürse çiçekler açmaz olur gönül dağlarında. Kalbimin göklerinde süzülerek uçmaz kuşlar. Vurulur geleceğe dair hayallerini göklere salan bir çocuğun rengârenk uçurtması. Bu kalp gayri dayanamaz yürekleri yangın yerine çeviren hasret acısına. Kaybolur dudaklarda yaprak yaprak açan tebessümler. Gözbebeklerinin ışıltısı yerini endişeli bakışlara bırakır.

Yüreğimde her geçen gün büyüyen sevgin ve hasretin dolunayın aydınlığında, pınarların duruluğunda, güllerin iriliğindedir. Gecenin sessizliğini bozar içimdeki denizin sahillerini döven hırçın dalgalar.... Ufkun arkasında doğmaya hazırlanan sabah güneşi yeni ümitler ve hevesler taşır gönül kursağımıza. Her doğan gün, yeni ve taze başlangıçlar getirir hayatımıza. Göklerin mavisi düşer açık denizlerin koynuna. Bu sevdanın önünü kesen sevgi eşkıyalarının günahı vebali boynuna. Dolunay ışık tuttukça bu yol, yolcularını aşkın tahtına vardırıp başlarına sevginin o pırlanta tacını elbet takacak, sultanlıklarını ilan edecektir.